

Sygn. akt II AKa 178/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SSA Alina Miłosz-Kloczkowska

SSO del. Marta Urbańska

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. M. J.

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2017 r.

sprawy

J. W. s. Z. ur. (...) w G.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika Prezesa Sądu Rejonowego w Wejherowie

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 21 lutego 2017 r., sygn. akt **XI Ko 131/16**

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że zasądzoną kwotę zadośćuczynienia obniża do 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał wniosek pełnomocnika **J. W.** o zadośćuczynienie i odszkodowanie z tytułu wykonania środków przymusu w sprawie II K 1263/12 Sądu Rejonowego w Wejherowie.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2017r. w sprawie sygn. akt XI Ko 131/16:

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. W. z tytułu wykonania środków przymusu w sprawie II K 1263/12 Sądu Rejonowego w Wejherowie kwotę 25.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

w pozostałym zakresie wniosek o zadośćuczynienie oddalił;

zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. W. z tytułu wykonania środków przymusu w sprawie II K 1263/12 Sądu Rejonowego w Wejherowie kwotę 4.950,-zł. tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;

kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł pełnomocnik Prezesa Sądu Rejonowego w Wejherowie zarzucając mu naruszenie art.445 § 1 kc (w zw. z art.552a § 1 kpc i art.554 § 2 kpk w zw. z art.25 ust.3 ustawy z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw) poprzez zasądzenie kwoty zadośćuczynienia w rażąco zawyżonej wysokości w stosunku do rozmiaru krzywdy powoda (wnioskodawcy).

Wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa (wniosku) J. W. o zasądzenie zadośćuczynienia; ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia wniosku apelacji o oddalenie powództwa (wniosku) J. W., wniósł o obniżenie zasądzonej kwoty zadośćuczynienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia. Brak jest wprawdzie podstaw do uwzględnienia postulatu o oddalenie w całości wniosku o zadośćuczynienie, jednak wniosek o jego obniżenie jest trafny.

Na wstępie podkreślić należy, że roszczenia, których dochodzi wnioskodawca w niniejszym postępowaniu mają charakter cywilnoprawny (patrz: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28.10.1993r. w sprawie I KZP 21/93, OSNKW 1993/11-12/67). Dochodzone są jednak w szczególnym trybie postępowania przed sądem karnym a zatem w oparciu o przepisy kodeksu postępowania karnego. Wobec powyższego w dochodzeniu tych roszczeń następuje uzupełnienie się przepisów procesowych prawa karnego i prawa cywilnego, przy czym te ostatnie stosowane są jedynie uzupełniająco, o czym stanowi przepis art.558 kpk. I tak, z uwagi na określoną w przepisie art.8 kpk zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądów, wpływu na wysokość zasądzanego w przedmiotowej sprawie zadośćuczynienia nie mają orzeczenia innych sądów, zwłaszcza w sprawach odbiegających charakterem i przedmiotem od aktualnie rozpoznawanej. Argument zatem apelującego, że zasądzona kwota zadośćuczynienia odpowiada kwotom zasądzanym przez sądy cywilne z tytułu zadośćuczynienia w związku z uszczerbkiem na zdrowiu spowodowanym wypadkiem komunikacyjnym uznać należy za całkowicie chybiony.

Wskazać również należy, że okoliczności podniesione w uzasadnieniu wywiedzionego środka odwoławczego a mające wpływ na wysokość zasądzanego w przedmiotowej sprawie zadośćuczynienia zostały dostrzeżone przez Sąd Okręgowy, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Sąd II instancji w pełni aprobuje ogólne rozważania Sądu Okręgowego dotyczące zasad zasądzania zadośćuczynienia w oparciu o przepisy Rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego zawarte na str.12-15 uzasadnienia wyroku, nie widząc podstaw do szerszego odnoszenia się do tej kwestii. Zwłaszcza, że skarżący ich nie kwestionuje w wywiedzionym środku odwoławczym. Aprobata Sądu Apelacyjnego zyskały również rozważania Sądu I instancji dotyczące okoliczności związanych z zatrzymaniem wnioskodawcy i ich wpływu na wysokość zasądzanego zadośćuczynienia. Nie podziela jednak stanowiska tego sądu co do rozmiaru krzywdy będącej skutkiem stosowania wobec wnioskodawcy środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym, tj. dozoru policji oraz zakazu opuszczania kraju przychylając się tym samym do stanowiska apelującego, że rozmiar ten został przez Sąd I instancji przeceniony. Nie sposób bowiem podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, że stosowany wobec wnioskodawcy dozór policji połączony z zakazem opuszczania kraju w sposób znaczny wpłynął na jego życie zmuszając go do jego zmiany i dostosowania go do realizacji obowiązku stawiania się na dozór. Choć Sąd Okręgowy dostrzegł, że wnioskodawca przez okres od lipca do listopada 2010r. nie stawiał się na dozór, to nie przydał temu należytej wagi przy uwzględnianiu stopnia pokrzywdzenia wnioskodawcy a co za tym idzie, określenia kwoty należnego mu zadośćuczynienia. Skoro bowiem wnioskodawca mimo ciężącego na nim obowiązku realizowania dozoru policji samowolnie tego zaprzestał to nie sposób – w ocenie

Sądu Apelacyjnego – uznać aby stosowanie wobec niego tego środka zapobiegawczego miało realny wpływ na harmonogram jego aktywności. Sąd Okręgowy nie wskazał na czym konkretnie w przedmiotowej sprawie upatruje znacznej krzywdy wnioskodawcy. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że częstotliwość stawiania się na dozór nie była znaczna bo wynosiła jedynie jeden raz w tygodniu. Sam wnioskodawca wskazał, że mógł realizować ten obowiązek o każdej porze doby. Podkreślić również należy, że uchylanie się od dozoru policji nie skutkowało żadnymi negatywnymi dla wnioskodawcy konsekwencjami procesowymi, w szczególności uchycieniem go i zastosowaniem bardziej dolegliwego środka zapobiegawczego.

Reasumując zatem, mając na względzie poczynione wyżej uwagi Sąd Apelacyjny uznał, że zasądzona w przedmiotowej sprawie kwota 25.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia jest rażąco wysoka. Kwotą zaś zasadną, uwzględniającą wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia zasądzonego w oparciu o przepis art.552a kpk w brzmieniu obowiązującym do dnia 15 kwietnia 2016r. za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie, dozór policji i zakaz opuszczania kraju jest kwota 15.000,-zł.

Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że zasądzoną kwotę zadośćuczynienia obniżył do 15.000,-zł., w pozostałym zakresie utrzymując w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł w oparciu o przepis art.554 § 4 kpk obciążając nimi Skarb Państwa.